Не покидай мене, пекучий болю,
Не покидай, важкая думо-муко
Над людським горем, людською журбою!
Рви серце в мні, бліда журо-марюко,
Не дай заснуть в постелі безучастя —
Не покидай мене, гриже-гадюкої
Не дай живому в домовину класться,
Не дай подумать ані на хвилину
Про власну радість і про власне щастя,
Докіль круг мене міліони гинуть,
Мов та трава схне літом під косою,
І від колиски аж по домовину
Жиють з бідою, наче брат з сестрою, —
Докіль життя тяжким нас давить валом,
На пні ламає силою страшною,
Докіль ще недосяглим ідеалом
Для міліонів ситість, тепла хата, —
Докіль на лицях сльози, ніби ралом,
Борозди риють, доки зимна крата
Тюремна руки путає робучі,
Мруть з голоду бездомні сиротята,
Пишаються під небом ті блискучі
Гнізда розпусти, зопсуття й обмани
І світ заражують, докіль могучі
"Стовпи" отруту ллють в народні раші,
Думки кують, для прихоті своєї
Люд трупом стелють люті тамерлани!